

Kotilaisten suku

KOTILAISTEN SUKUSEURAN JÄSENLEHTI. Kahdeskymmeneskolmas vuosikerta. Numero 1/2019

Unohtumaton Kuopion kokous 15.–16. kesäkuuta 2019:

HISTORIAA, ELÄMYKSIÄ, YSTÄVYYTTÄ

Lämpimät, mukavat muistot

Kuopion sukukokouksesta, mutta...

Kuopion sukukokouksesta jäi lämpimät, mukavat muistot. Muistan kauan tapaamisen rakentavan yksituumaisuuden ja kokouspaikan erinomaiset järjestelyt. Mutta yksi asia askarrutti.

Kotilaisten sukukokouksille on aina ollut ominaista erinomainen ilmapiiri. Se sai taas jatkoa Kuopion kokouksessakin.

Sukulaisten tapaamiset tekivät antoisine keskusteluineen viikonvaihteesta mieliin painuvan kokonaisuuden. Mainitsen esimerkkeinä vain sukukokousohjelmaan kuuluneet tutustumiskäynnit ortodoksimuseo Riisaan ja Lignell & Piispasen liköörintuotantolaitoksiin. Kokousviikonlopun päätti mieliin painuva Kallaveden risteily Koski-laivalla ja siihen kuulunut vierailu Alahovin viinitilalla.

Myös lauantai-illan yhteinen juhlaillallinen ja sen erinomaiset tarjoilut ihastuttivat. Sen lisäksi juhlava käynti läheisellä sankarihautausmaalla loi tapaamisellemme tutun, ainutlaatuisen tunnelman ja sisällön.

Yksi asia hienosta sukutapaamisesta jäi kuitenkin askarruttamaan mieltä: sukukokoukseen osallistui, joudun sanomaan, vain 55 osanottajaa. Se on sukukokouksemme pienin osanottajamäärä kautta aikojen, ja vieläpä suvun sydänmailla, savolaisten pääkaupungissa.

Osallistujien joukossa oli kovin vähän nuoria ja lapsia vanhempineen. On merkittävä haaste tulevaisuutemme kannalta saada kaikkien ikäluokkien edustajia mukaan tapahtumiimme.

Tuntuu haasteelliselta, että toimeliaat Koiramäen Kotilaiset, siis yksi ainoa sukuhaaramme, saa oman sukuhaaran sa kokoonnutumisiin reilusti enemmän väkeä kuin me muut yhteensä suvun yhteiseen sukukokoukseen!

Voi vain toivoa ja yrittää edistää ajattelua, että kaikkien sukuhaarojen sisältä löytyisi tahtoa ja sitoutumista saada omat

’ Koiramäen Kotilaiset saa oman sukuhaaran sa kokoonnutumisiin reilusti enemmän väkeä kuin me muut yhteensä suvun yhteiseen sukukokoukseen!

lähisukulaiset kantamaan lukuisin voimin myös yhteistä, perinteistä rikasta sukuseuran lippua tapaamisiimme osallistumalla.

Eiköhän sovita, että kun kolmen vuoden päästä taas kokoonnumme seuraavaan sukukokouksemme Kannonkoskella, asetamme tavoitteeksi suunnilleen saman määrän osanottajia kuin edellisillä kokoukskerroilla kannonkoskisissa maisemissa: vuonna 1981 osanottajia oli 120 ja 1991 jopa vielä enemmän, 129 Kotilaista.

Seuraava sukutapahtumamme onkin jo kohta ovella, kun kaikille Kotilaisille tarkoitettu pääkaupunkiseudun Kotilaisten järjestämä perinteinen pikkujouluinen tapaamisemme kokoaa meidät virittäytymään joulun aikaan ja tunnelmaan. Kokoonnumme 23.11.2019 ravintola La Famigliaan aivan Helsingin ydinkeskustaan: Osoite Keskuskatu 3, Helsinki.

Tulethan mukaan nauttimaan tasokkaasta italialaistyypisistä ruokatarjoilusta, ainutlaatuisesta seurasta ja lähestyvän suuren juhlan perinteisistä menoista lauluineen ja lahjoineen.

Antoisaa vanhan vuoden jatkoa ja kaikkea hyvää tulevalle uudelle vuodelle 2020 teistä jokaiselle ja läheisillenne!

TEIDÄN AHTI POHJONEN

KOTILAISTEN SUKU 1/2019 • kahdeskymmeneskolmas vuosikerta • julkaisija Kotilaisten Sukuseura ry • päätoimittaja Lauri Kotilainen • ulkoasu Heikki Kotilainen • osoitteenmuutokset postikortilla: Lauri Kotilainen, Karnaistenkatu 43 C 45, 08100 Lohja, sähköpostilla: lauri@kotilaiset.fi • paino AM Digipaino, Helsinki 2019

Kotilaisten Sukuseuran hallitus

Puheenjohtaja
Ahti Pohjonen
Kivijärven sukuhaara
Lähderranta 20 E 8,
02720 Espoo
p. 040 522 4401
ahti.i.pohjonen@gmail.com

Sukulehden päätoimittaja
Jäsenrekisterin hoitaja
Lauri Kotilainen
Pielisjärven sukuhaara
Karnaistenkatu 43 C 45
08100 Lohja
p. 040 548 3820
lauri@kotilaiset.fi

Varajäsen
Leena Carpen
Heinäveden sukuhaara
Haltijatorontie 35 B,
02200 Espoo
p. 050 376 7404
leena.carpen@vtt.fi

Taloudenhoitaja
Olli Reinikainen
Kivijärven sukuhaara
Kansakoulukatu 2-10 D,
04400 Järvenpää
p. 045 353 1947
oilkainen@hukassa.com

Varapuheenjohtaja
Riitta Kotilainen
Heinäveden sukuhaara
Pellervonkatu 2 C 46, 33540
Tampere
p. 040 507 2347
riittaskotilainen@surfnet.fi

Hallituksen jäsen
Eljas Kotilainen
Ylä-Savon sukuhaara
Kirmantie 526
74520 Iisalmi
p. 045 605 6516
eljas.kotilainen@gmail.com

Sihteeri
Juhani Enberg
Kivijärven sukuhaara
Klupukuja 2, 21360 Lieto as.
p. (02) 248 2043
juhani.enberg@gmail.com

Muutitko?

■ Jos osoitteesi muuttuu, tai jos saat lähetykset väärällä nimellä tai osoitteella, muista ilmoittaa siitä! Mieluiten Postin ilmaiskortilla: Lauri Kotilainen, Karnaistenkatu 43 C 45, 08100 Lohja, tai sähköpostilla lauri@kotilaiset.fi Ilmoita nimesi sekä vanha ja uusi osoitteesi. Viisumeroinen jäsennumero lehden takakannen osoitelapusta auttaa parhaiten kohdistamaan muutoksen oikeaan henkilöön. Meitä on näet monia samannimisiä!

Verkkopalveluvastaava
Ismo Kotilainen
Kivijärven sukuhaara
Ilvestie 4,
17500 Padasjoki
p. 044 021 0665
ismo.kotilainen@suomi24.fi

Varajäsen
Anna-Riitta Piilonen
Heinäveden sukuhaara
Mustaniemenrinne 2 B,
00760 Helsinki
p. 050 325 0745
anna-riitta.piilonen@elisanet.fi

Hallituksen jäsen
Ulla Kotilainen-Wallén
Heinäveden sukuhaara
Sankaritie 1 B 29,
00320 Helsinki
p. 040 96 86 449
ullaleena.wallén@gmail.com

Näin liityt Kotilaisten Sukuseura ry:n jäseneksi

■ Kotilaisten sukuseuran jäseneksi pääsee jokainen Kotilaisista isän tai äidin puolelta polveutuva henkilö. Jäseneksi pääsee myös jokainen, joka on tai on ollut naimisissa tai avioliiton omaisessa suhteessa mainittuun sukuun kuuluvan tai siitä polveutuvan henkilön kanssa. Nämä henkilöt katsotaan sukuun kuuluviksi.

Seuran sääntöjen mukaan Kotilaisten sukuun kuuluvan, joka tahtoo liittyä yhdistyksen jäseneksi, on kirjallisesti ilmoitettava aikomuk-

sestaan yhdistyksen hallitukselle, joka päättää jäseneksi hyväksymisestä.

Lähetä hallitukselle osoittamasi ilmoitus jäsenluettelon pitäjälle osoitteella: Kotilaisten Sukuseura ry., Lauri Kotilainen, Karnaistenkatu 43 C 45, 08100 Lohja, tai sähköpostilla lauri@kotilaiset.fi

Ilmoita seuraavat tiedot: Täydellinen nimesi ja osoiteesi sekä kotipaikkasi, jos se on eri kuin postitoimipaikka, sekä halutessasi synty-

mäaikasi. Kerro myös Kotilaisten sukuhaara (Kivijärven, Ylä-Savon, Heinäveden tai Pielisjärven), mikäli se on tiedossasi.

Kuluva kolmevuotisen kauden jäsenmaksu 40 euroa on vahvistettu Kuopiossa pidetyssä varsinaisessa kokouksessa 15.6.2019. Summa kattaa jäsenmaksun vuosilta 2019–2020–2021. Jäsenyys maksaa siis vain 13,33 euroa/vuosi.

LAURI KOTILAINEN

Hyvien kukkien takana..

HELSINGIN KUKKATOIMITUS

Maan johtavaa kukkatukkukauppaa (ei vähittäismyyntiä)

Puh. 010 396 83 00 ark. 6-18 Vanha talvitie 10 helsinki@kukkatoimitus.fi
Fax. 010 396 83 40 la ja su 6-13 00580, Helsinki www.kukkatoimitus.fi

”Jos tämä sukuviiri olisi mahdollista jakaa kultaisena poikkeuksellisen merkittävistä ansioista sukuseuran tavoitteiden eteen tehdystä työstä, Anneli olisi sen ansainnut”, lausui Kuopion kokouksessa puheenjohtaja Ahti Pohjonen.

Sukuseuran tarkkaa tilinpitoa 23 vuotta

Anneli Wallenius – aiheesta kiitetty

Puheenjohtaja Ahti Pohjonen kiitti Kuopion sukukokousväen edessä vantaalaista Anneli Walleniusta 23 vuotta jatkuneesta ahkeroisesta seuramme taloudenhoitajana. Ei Anneli vielä katoa. Hän jatkaa Pielisjärven Kotilaisten sukumuseoyhdistyksessä ja sukuseuramme toiminnantarkastajana.

Pielisjärven-Nurmeksen sukukerhon aurinkoisen tapaamiskuva Pielisen rannalta, Annelin iso-isän Veikko Kotilaisen Puronniemen lehmiahaasta 1969. Anneli on tuo soma rusketunut neito, kolmas oikealta.

Anneli Wallenius, o.s. Kotilainen, on syntynyt pielisjärveläinen. Hän kasvoi lapsuutensa Kylänlahden Myllyrannassa, keskellä Kotilaisten keskittymää, Honkalanpään kylää.

Vain kivoja muistoja

”Sukuseurasta on vain kivoja muistoja ja paljon hyviä ystäviä”, Anneli sanoo.

”Muistan Pääkaupunkiseudun Kotilaisten syystapaamisen, (sittemmin Klemetinpäivän, nykyään pikkujoulun) vuodelta 1961. Olin 16-vuotias, kylässä tätien luona Helsingissä. Myin käsin numeroituja arpoja. Itsekin ostin yhden arvan.”

”Nolotti vähän, kun arpoessa nousikin minun lappuni. Palkintona oli Niilo Kotilaisen lahjoittama, El Rod -tehtaan ruostumaton kahvipannu. Toinen voittaja sai täytekakun.”

Haluatko tukea sukuseuran toimintaa vapaaehtoisella lahjoituksella? Jos haluat, älä käytä lahjoitusta maksaessasi pankkisiirrossa olevaa jäsenmaksutiliä, vaan sukuseuran tilillä nro **FI73 1279 3000 5074 48**. (Ulkomailla maksettaessa BIC=NDEAFIHH). Viitenumero on sama kuin jäsennumerosi. Viitenumero näkyy lehden liitteenä olevassa laskussa, sekä lehden takakannen osoitetarrassa.

Leppävirta: ”Olipa tämä kivaa”

Anneli muistaa, että hän oli ensimmäisessä sukuvuosikokouksessaan Leppävirralla 1987. ”Olipa tämä kivaa!”, Anneli huomasi.

”Leppävirralla oli kokouksessa koolla 175 sukulaista. Oli mukavaa tutustua heihin. Sen jälkeen olen ollut läsnä kaikissa vuosikokouksissa”, Anneli kertoo.

Seuraavassa vuosikokouksessa Raumalla 1990 Anneli valittiin seuramme tilintarkastajaksi, ja 1996 Vantaan kokouksessa rahastonhoitajaksi. Vuonna 2019 Anneli halusi viimein jättää kauan hoidetun tehtävänsä toisille.

”Tilien hoitoon on kuulunut seuran kirjanpito, veroilmoitukset, pankkiasiat, laskutukset ja kaikki muu. Olen ehtinyt tehdä 23 tilinpäätöstä.”

”Ennen aikaan pankissa saattoi asioida vain astumalla ovesta sisään ja hoitamalla asiat. Nykyään sinne ei meinaa päästä edes puhelimella”, Anneli tuumaa.

Sääntömuutos vaati perehtymistä

Anneli Wallenius kertoo, että Kotilaisten Sukuseura ry:n säännöt piti taannoin uudistaa uuden yhdistyslain mukaisiksi.

”Lainsäädäntöön piti perehtyä. Laadin uuden sääntöluonnoksen ja esittelin hallitukselle. Mukavahan sitäkin oli tehdä.”

Anneli muistelee lämmöllä myös kaikkia muita askareita sukuseuran parissa: kokousten ja pikkujoulujen järjestämistä, postitustalkoita, jäsenrekisterin hoitamistakin. ”Kaikkissa niissä tutustui suvun mukaviin ihmisiin, mutta kyllä se välillä ihan työltäkin tuntui.”

”Hiiviskelen sukumuseolla”

Anneli Wallenius työskenteli 42 vuotta las-kentätehtävissä Merimieseläkekassassa. Eläkeikä koitti yhdeksän vuotta sitten, mutta ei joutilaisuus.

Nyt Annelin työ jatkuu sukuseuramme toiminnantarkastajana. Lisäksi hän hoitaa rahastonhoitajan ja monitoimisen yleishenkilön töitä Pielisjärven Kotilaisten sukumuseoyhdistyksessä.

”Seuraavaksi pitäisi uudistaa sukumuseoyhdistyksen säännöt. Hiiviskelen Pielisjärven sukumuseon tiloissa, kun järjestämme tapahtumia tai pidetään talkoita.” Museo on Annelin kesäkodin vieressä.

Mitä muuta? ”Liikuntaa, konserteissa käymistä ja villasukkien kudontaa kahdelle pojanpojalle.”

LAURI KOTILAINEN

Antinkodissa sanottiin Aira Forsmanista: ”Huumorintajuinen, oma persoona, iloinen, pitää liikkumisesta, järjestelmällinen, kauniit hiukset.”

Sukuseuran utterra kunniajäsen Aira Forsman 22.1.1927–14.6.2019

Aira Tellervo Forsman, o.s. Heimola, syntyi Helsingissä 22.1.1927 ja kuoli 92-vuotiaana 14.6.2019. Aira oli äitinsä Ilmi (o.s. Kotilainen) ja isänsä Aari Heimolan esikoinen. Vuonna 1929 syntyi veli Juha ja vuonna 1930 pikkusisko Leena. Perhe asui Tampereella 1934–1935, kun isä Aari rakennutti Tampereen lentokonetehdasta. Lopun elämänsä Aira vietti Helsingissä.

Pirteä tyttö kävi koulua Tyttönormaalilyseossa. Koko tyttönorssin luokka oli sotaa paossa Sysmässä keväällä 1944. Koulu käytiin loppuun Helsingissä, ja Aira pääsi ylioppilaaksi 1948. Opiskelu jatkui Helsingin yliopistossa.

Kouluvuosina Aira oli innostunut näyttelemisestä ja liikunnasta, esimerkiksi baletin ja liikunnan yhdistäneessä Janke-lovin tanssikoulussa.

Aira Viron sukulaisuudesta kiinnostuneeseen ryhmään, ja Viron ystävyys säilyi koko elämän. Aira kuului aktiivisesti vuosia Tuglas-seuraan ja Rozentahls-seuraan. Hän oli matkanjohtajana monilla matkoilla Viroon ja Baltiaan. Kielipäätä oli: Aira rääkis ka eesti keelt.

Pelastakaa lapset ry:ssä Aira toimi järjestösihteerinä.

Kotilaisten sukuseura oli Airalle sydämen asia. Äiti Ilmi Heimola työskenteli seuran sihteerinä ja rahastonhoitajana. Niinpä Aira-tytärkin tuli mukaan. Aira ahkeroi sukuseuran sihteerinä 1975–1990 ja sen jälkeen useita vuosia johtokunnan valitsemana seuran jäsenrekisterin pitäjänä. Tapasimme Airan postitustalkoissa, pääkaupungin Kotilaisten Klemetinpäivän (nyt

pikkujoulu) järjestämisessä, ja kaikessa muussa.

Vuosikokousten järjestelyt olivat usein Airan vastuulla. Kerran ruokailu oli hoitamatta tietokatkon takia. Aira meni keittiöön, tarttui kapustaan, ja pian linja-autolasti nälkäisiä matkalaisia sai syödäkseen! Aira kirjoitti jokaisesta sukukokouksesta elävän raportin, joita voi lukea kirjasta ”Kotilaisten Sukuseura 50 vuotta”. (Vuodelta 2004, loppunut.) Kunniajäsenyyss tuli aiheesta.

Otto Kotilainen Helsingistä kertoi, että ”oli helppoa olla puheenjohtaja, kun sihteerinä Aira oli valmistellut asiat valmiiksi.”

Puheenjohtaja Ahti Pohjonen muistaa: ”Tapaamisissa Airan kanssa jäi päällimmäisenä mieleen sydämellinen ystävällisyys. Olla Kotilainen ja sukulainen oli hänelle suuriarvoinen asia. Koin aina voimaksi hänen lämpimän, hiljaisen tukensa, kun toimin sukuseuran eri tehtävissä.”

Lauri Kotilainen tuli 1995 postitustalkoisiin lähes 50-vuotiaana. Aira iloitsi: ”Hieno, että saamme nuoria mukaan!”

Avioliitosta Matti Forsmanin kanssa Airalle syntyi poika Markku. Matin kuoltua 1982 Aira jäi leskeksi. Markku kuoli sairauteen 2002 ja Aira jäi yksin.

Viimeiset vuodet Aira asui Helsingin vanhustensäätiön omistamassa Antinkodissa. Muisti heikkeni, mutta iloinen ja ystävällinen luonne säilyi. Aira Forsman haudattiin Hietaniemen hautausmaalle puolison ja pojan viereen 12. heinäkuuta 2019.

PÄIVI HEIMOLA
LAURI KOTILAINEN
AHTI POHJONEN

Kun maksat Kotilaisten sukuseuran kolmivuotisjakson todella edullisen jäsenmaksun, varmistat painetun Kotilaisten suku -lehden postituksen kotiisi jatkossakin. Tämä huomautus ei koske seuramme kunniajäseniä. Kunniajäsenet on vapautettu jäsenmaksuista pysyvästi.

HISTORIAA, ELÄMYKSIÄ, YSTÄVYYTTÄ

TEKSTI: AHTI POHJONEN, RIITTA KOTILAINEN, LAURI KOTILAINEN

KUVAT: JUHANI ENBERG, ELJAS, LEO, RIITTA, JA SEPPO KOTILAINEN, ERKKI KITKIÖJOKI, OILI REINIKAINEN, ANNELI WALLENIUS

Varsinainen sukukokous alkoi täsmälleen ohjelman mukaisesti kokoushotellin Puijonsarvi-salissa.

Aluksi vietimme hiljaisen hetken muistelen poisnukkuneita sukuseuramme jäseniä. Eljas Kotilainen kertoi paikkakunnan historiasta, maantieteestä ja nykypäivästä. Hyvin oli hänellä hallussa Kuopion historian käännekohtat ja nykypäivän avainasiat.

Kotilaisten sukuseuran varsinainen sukukokous on aina kiinnostava tapahtuma. Siinä kuullaan yhteenveto sukuseuran kolmen vuoden toiminnasta, esitellään ja hyväksytään asiantuntemuksella laaditut tilinpäätökset ja valitaan hallituksen jäsenet.

Ilman sukukokousta ei olisi koko sukuseuraakaan; siinä on kyllin perustetta kokoontua päättämään yhteisten varojen käytöstä ja hallituksen jäsenten valinnasta.

Seuraavat kolme vuotta hallitus jatkaa yhtä muutosta lukuun ottamatta entisessä kokoonpanossaan. Sukuseuraa hallituksen jäsenenä ja seuran talouden taitavana hoitajana yli kaksi vuosikymmentä palvellut Anneli Wallenius halusi siirtyä sukuseuran aktiiviseksi jäseneksi ilman hallitushuolia. Hänen tilalleen valittiin järkimies ja sukumies Eljas Kotilainen. Hän on toimeliainen Koiramäen Kotilaisten sukuhaaran edustaja.

Sukuseura kiittää Anneli Walleniusta si-

toutuneesta ja pitkäaikaisesta työstä vastuullisissa tehtävissä yhteiseksi hyväksemme! Onneksi saamme hänet vielä toiminnantarkastajaksemme. Annelin syvälinen asiantuntemus sekä taloushoidosta että sukuseurasta on siis käytettävissämme.

Puheenjohtaja kiitti aktiivista ja asiallista kokousväkeä osallistumisesta, sekä kokouksen erinomaisesta ilmapiiristä. Osansa kiitoksista sai myös sekä sitoutunut ja aktiivinen toimikautensa päättänyt – että vasta valittu uusi hallitus.

Seuraavan kerran kokoonnumme samoissa merkeissä kolmen vuoden kuluttua Kanonkoskella.

Ryhmäkuvissa on se ongelma, että kuvaaja jää kuvasta pois. Hyvin kuvaus silti onnistui.

Puheenjohtaja Ahti Pohjonen avasi ja johti kokouksen virallisen osan leppoisan jämäkästi.

Eljas Kotilainen kertoi asiantuntevasti Kuopion historiasta ja nykypäivästä.

Anneli Wallenius esitteli 23. laatimansa seuran tilinpäätöksen.

Kotilaisten kokousväki käsittelee asiat ja tekee päätökset joutavia nujumatta.

Iloiset sukulaiset, vasemmalta Anna-Liisa Turpeinen, Anja Sahrakorpi, Riitta Kitkiöjoki ja Eila Eskelinen.

Osa sukua tutustui Riisaan, Suomen ortodoksisen kirkkomuseoon. Museossa kohtaavat karjalais-ortodoksinen kulttuuriperintö ja vuosituhantinen bysanttilainen traditio.

Tutustuimme Pyhyden porteilla -näyttelyyn. Opas kertoi tarinoita 800:sta ikonista ja historiallisista tapahtumista. Oli taidokkaita hopeakaiverruksia, jalokiviä sakramenttilippaissa ja kirjaittuja kirkkoteksteilejä. Kaunista, mystistä.

Lignell & Piispasen toimitusjohtaja Harri Nylund esitteli liköörihteaan palkittuja tuotteita ja yhtiön historiaa vuodesta 1852 alkaen. Ongelmana on mesimarjojen sopimuspoimijoiden ja marjojen puute. Taustalla näkyvät mehun puristimet.

Antti J. Kotilaisen mesimarjalikööri palkittiin tällä mitalilla Pariisin maailmannäyttelyssä 1900.

Tuula Kotilainen ja hänen isoisänsä Antti J. Kotilainen. Antti omisti tehtaan toista vuosisataa sitten ja valvoi likööri tuotantoa vielä 1950-luvulla.

Sukukokouksen nuorin, 3-vuotias Enni nautti päivällistä ja mehua. Oma nukke oli kaverina.

Ritva Kotilainen hauskuutti juhlaväkeä sukuseuramme yhden perustajajäsenen Kalle Väänänen runoilla: "Savolaista sanarrieskoo".

Muusikko Esa Kotilaisen käsissä soi harmonikka taidokkaasti.

Vuosisukokouksissa pidämme kiinni perinteistä. Sunnuntaiaamuna suuntasimme sankarihaudoille seppelenlaskuun, jonka suorittivat Ahti ja Anneli. Kajautimme yhdessä virren Sun kätes, Herra, voimakkaan.

Alahovi on Suomen ensimmäinen viinitila vuodelta 1995. Iloinen isäntäväki Risto ja Taina Hallman esittelivät toimintaansa. Erinäisiä pulloja päätyi myymälästä kotiin vietäviksi.

Viikonloppumme päättyi risteilyyn Kallavedellä 121-vuotiaalla Koski-laivalla, Esa Kotilaisen haitarin soidessa. Rantauduimme Vaajasalon saareen. Juhani Enberg ihmetteli, kun kävelymatkalta kuului karjalaista itkuvirttä vanhasta veneestä. Hieno taideteos luonnon helmassa!

Paluumatka Koski-laivalla jatkui aurinkoisissa tunnelmissa. Sitten olikin eron hetki. Iso kiitos kaikille osallistuneille sukulaisille! Jatketaan Kannonkoskella kolmen vuoden kuluttua.

Ulla Kotilainen oli kummajainen 1930-luvulla:

Nainen metsänhoitajana

Ulla Kaarina Kotilainen, sittemmin Nikulainen oli edelläkävijä. Hänestä tuli Suomen neljäs naispuolinen metsänhoitaja. Nyt naisten ja miesten työt ovat melko yhteisiä. Toisin oli kahdeksan vuosikymmentä sitten. Mutta Ulla Kotilainen oli sitkeä taistelija: nainenkin voi olla metsänhoitaja. Ulla itse kertoo:

Työskentelin jo opiskeluni loppuvaiheessa Metsäntutkimuslaitoksessa ja valmistuttuani jatkoin siellä. Sodan alettua toimin Yliopiston Metsäkirjaston vt. amanuenssina. Harjoittelijametsänhoitajana olin Kouvolan hoitoalueessa ja sen jälkeen ylimääräisenä metsänhoitajana Metsähallinnon Länsi-Suomen Piirikuntakonttorissa 1941–43.

Avustavana metsänhoitajana olin Länsi-Suomen Puulautakunnassa kesällä 1945. Vuosina 1958–64 toimin mm. luonnontieteen ja matematiikan opettajana Pälkäneen yhteiskoulussa ja vuodesta 1964 alkaen matematiikan opettajana Helsingin Lyseossa, ”Ressussa”. Sieltä jäin eläkkeelle vuonna 1977.

Amerikan kuume vei isän Amerikkaan

1900-luvun alkupuolen Amerikan-kuume sai isäni Armas Kotilaisenkin, pienen talon pojan Keski-Suomesta, hakeutumaan rapakon taa. Palattuaan hän perusti Jyväskylään leipomo-konditorian ja kahvilan. Muistan vieläkin harmaapäisen saksalaisen kondiittorimestarin, iloisen tarjoilijattaren, joka auttoi äitiäni kaupassa sekä happaman keittiöapulaisen, joka komenteli meitä lapsia. Talon takana oli villi puisto, jossa oli mukava leikkiä. Korkea lankkuaita eristi sen Asemakadusta. Talo ja puisto väistyivät jo ajat sitten kivitalojen tieltä.

Lapsena olimme kesät maalla vanhempieni luona. Olin oppinut, että aina kesän tullen pääsen pois kaupungista. Minun kerrottiin sanoneen loppukevällä: ”Kuu paistaa, kesä tulee, minä pääsen.”

Tyylikäs rouva Ulla Nikulainen opettajan uransa alussa Novofoton muotokuvassa 1959.

Pikkutyttö ei vielä osannut erottaa Kuuta Auringosta, mutta mitä siitä. Luonto tuli tutuksi. Ei silloin 20-luvulla juuri muuta ollutkaan. Maalaistalossa oli aikuisten elämä kovaa työtä. Tekniikka tuli avuksi vasta myöhemmin. Me lapset leikimme. Veljeni johdolla souteilimme ”Amerikkaan”, puolustimme linnaketta eli kivirauniota ”intiaaneja” vastaan sekä seikkailimme rannoilla ja metsissä. Kouluaikoina retkeily maastossa oli mieluista, se rentoutti.

Haaveilua pää pilvissä

Koulun päätyttyä oli valinnan paikka. Olin vasta 17-vuotias, romanttinen ja pää pilvissä.

Luin paljon: eräkirjoja (A.E. Järvinen, Lounaja ym.), seikkailuromaaneja (Curwood, Zane Grey, London ym.), matkakirjoja, muistelmia ja historiaa määrättömästi, dekkareita ja Kiplingiä, Sandi-kirjoja ja paljon muuta. Heikki Asunnan alakuloiset vaellusrunot kiehtoivat. Haaveilin yksinäisestä vaelluksesta kauas pois. Ei sen ikäisenä ajatellut käytännön asioita.

Professori: ”Hyvät herrat ja Ulla!”

Siihen aikaan pojat menivät Polille ja tytöt kielii lukemaan yliopistoon, niin meilläkin. Vanhempi veljeni Mauri valmistui diplo-

mi-insinööriksi ja suoritti vielä kauppatieteiden maisterin tutkinnon. Nuorempi veli Pauli lähti kesken lukion vapaaehtoisena soitaan, kirjoitti sitten ylioppilaaksi ja suoritti valtiotieteiden kandidaatin tutkinnon. Sisko Maija toimi myyntisihteerinä. Minä en ollut tyytyväinen valintaani. Vuodessa sain tarpeekseni muinaisyläsaksasta ja muusta vastaavasta alkuhurruksesta. Keskeytin. Hakeuduin metsätieteellisen vaatimaan esiharjoitteluun. Uitot suoritin Pohjois-Savon Koivujoella, jossa sain tuntumaa myös leimausporukan töihin. Sahajarjoittelu tapahtui Koskisen sahalla Järvelässä.

Harjoittelun jälkeen aloitin tiedekunnassa kesken lukuvuoden. Ja aiheutin ainakin yhdelle proffalle ongelman. Hän oli siihen asti aloittanut luennon: ”Hyvät herrat!”. Hänen piti keksiä uusi aloitus. Se löytyikin: ”Hyvät herrat ja Ulla!”

Propedeutiset sujuivat ja pistejahti oli kireä. Lopputulokset toi paikan Hyytiälään, joten oli mahdollisuus hiukan hengähtää. Ja pureskella sitä tosiasiaa, että olin ainoa tyttö 50 hyväksytyen joukossa.

Pojat ullisteja ja antiullisteja

Hyytiälä oli Helsingin Yliopiston metsätieteellinen kenttäasema Juupajoella, noin tunnin ajomatkan päässä Tampereelta. Se oli kova paikka. Tohtori Tertti oli ehdoton auktoriteetti, mutta myös hieno mies. Ei alentunut sortamaan ”rumaa ankanpoikasta”.

Kurssi-isäntämme oli kärsivällinen ja tasa-puolinen, huumorintajuinenkin. Yleishenki poikien keskuudessa oli kuitenkin torjuva: ei tyttöjä tänne. Rankoista marsseista selvisin vain pysyttelemällä Johtajan kintereillä. Kunto koheni.

Ojaurakka otti kovalle. Pojat hoitelivat kaivuhommat pareittain, minä yksin. Yömyöhällä palasin kuutamourakoinnista kurausena ja puhkiväsyneenä, mutta kesken en jättänyt. ”Kyllä Musturinsuolla on oja, meni minne tahansa...”

Kerran sain yksityisurakakseni suorittaa maaperätutkimusta Comberin reagenssin avulla Siikakankaan laitamilla. Olin taitamaton, joten homma kesti. En pitänyt kiirettä, koska määräaika ei annettu. Nautin siis vapaudestani. Tyytyväisenä päivääni marssin takaisin.

Voi kauhistus! Puolimatassa tuli vastaan etsintäpartio, joka ei näyttänyt ilahtuvan löytymisestäni. Tertti oli virallinen, pojat äkäisiä ja minä kuin puusta pudonnut.

Kesä oli kaikin puolin ikimuistoinen. Huoneeni oli toisessa kerroksessa. Oven takana laulettiin serenadeja ja muitakin lauluja. Pojat olivat jakautuneet ullisteihin ja antiullisteihin. Kaikki eivät innostuneet väärää sukupuolta edustavasta kurssilaisesta.

Kaikesta huolimatta tuntuu jälkikäteen, että aurinko paistoi joka päivä.

Pitkin pitkospuita vain ja kinttupolkuja

Toisen kesän työskentelin Valtimolla, Pohjois-Karjalassa, Nurmeksien pohjoispuolella. Toimimme pienryhminä eri puolilla laajaa valtionmetsää. Asuimme taloissa ja tapasimme toisia ryhmiä harvoin. Etäisyydet työkohteisiin olivat pitkät ja kinttupolkuja risteili joka puolella. Pelkäsin välillä eksyvänä.

Aluksi säikähdin karhun jälkiä, kuten rikki raastettuja muurahaispesiä. Kesän mittaan totuin niihin. ”Siellä asuu karhu vain ja hullu huuhekaja ja itse ukko paholainen Hiidenportilla” laulettiin. Ja Nurmeksessa joskus irroteltiin.

Pommeja pakoont Helsingissä

Valmistuttuani keväällä 1939 jatkoin Metsäntutkimuslaitoksessa. Sota lähenei ja YH eli ”ylimääräiset harjoitukset” veivät miehet työpaikoiltaan. Hiljaisesti vain jättivät meille jälkeä jääville tiedot senhetkisistä töistään. He hävisivät yksi toisensa perästä. Toimin Metsäkirjastonhoitajan sijaisena, samoin myös Metsäpoliittisen laitoksen vt. assistenttina.

Talvisota alkoi 30. marraskuuta. Muistan elävästi sen aamun. Olin työhön menossa. Olllessani Eduskuntatalon kohdalla alkoivat hälytys sireenit ulvoa. Ihmiset juoksivat hätäntyneinä pois aukeilta paikoilta. Kuljin lähes tyhjän aseman läpi. Myös asema-aukio tyhjenty nopeasti. Sinä päivänä pommit putoilivat Helsingin keskustaan, mm. linja-autoasemalle.

Talvisodan ajan kuuluin Yliopiston Suojelijoukkoihin Metsätalossa. Kuuluin myös Ylioppilaslottiin ja sain komennuksen sääpalveluradistin koulutukseen Kaartinkasarmille. Koulutuksen päätyttyä siirryin Rovaniemelle, lentokentän sääasemalle.

Jatkosodan alkaessa kuuluin joukkoihin, jotka Sallassa ylittivät valtakunnan rajan ja alkoivat korpisota. Kielitaidolleni oli kysyntää tavetsamme saksalaisjoukkoja. Telttamme paloi ja lottamanteli sai kipinöistä ruskean patinan.

Minut haettiin välillä takaisin siviilityöhöni, koska miehistä oli pulaa. Toimin Tampereella Länsi-Suomen piirikuntakonttorissa kamreerin apulaisena. Myöhemmin jouduin vielä lyhyelle komennukselle Äänislinnaan (nyk. Petroskoi). Sen jälkeen pääsin lopullisesti siviiliin.

Komean tykistöluutnantin elinkautinen

Rovaniemellä olin tavannut komean tykistöluutnantin, joka oli oman kertomuksensa mukaan puntiksella eli omin luvin iltalomalla. Todellisuudessa hän taisi olla palaamassa toipumislomalta yksikkönsä.

Hän oli tulenjohtajana haavoittunut, kun kranaatti räjähti läheisessä puussa. Luutnantin lievä poikkeaminen totuudesta ei jäänyt seuraamuksetta. Tuli elinkautinen. Syksyllä

1941 meidät vihittiin ja vuonna 1943 jäin päätoimiseksi perheenäidiksi. Outi syntyi samana vuonna Helsingissä kovien pommitusten aikoihin.

Sairaalasta päästyämme vietimme ensimmäiset yöt töölöläiskotini kellarissa pommisuojaan. Vanhalla Kättilöopistolla sain pahan sairaalainfektion, joka puhkesi pian kotiin pääsyn jälkeen. Sairastin pitkään ja vaikeasti.

Seuraavat lapset syntyivätkin muualla. Juha syntyi -44, Sari -48 ja Terho -51.

Mies perusti puusepäntehtaan

Mieheni oli reservin kapteeni sodan loppuessa. Hän oli sitä ikäluokkaa, joka joutui hoitamaan myös saksalaisvaiheen Lapissa. Kun vielä soittaa edeltänyt kesä oli jo kulunut linnoitustöissä Kannaksella, niin pitkäksi meni.

Sotaan lähtiessään hän oli opiskelija, mutta viisi vuotta sodassa oli tehokkaasti vieroittanut yliopistosta. Nyt oli perhe, joten työn ja toimeentulon hankkiminen oli ensimmäisenä edessä.

Suomi oli täynnä sodasta palaavia paikkaansa etsiviä entisiä sotilaita. Sodan tuhoja piti korjata, joten valtava jälleenrakennusurakka odotti. Lisäksi siirtoväki oli asettumassa uusille kotipaikoilleen. Asuntopula oli huutava. Sotakorvausteollisuus aloitteli täysillä.

Kaikesta oli puutetta. Tuonti ulkomailta oli sodan aikana katkenut. Siksi Kansanhuolto säännösti niukkojen varastojen jakelua. Elin-tarvikkeet ja vaatteet olivat kortilla.

Mieheni perusti Pälkäneelle rakennuspuusepän tehtaan, joka alkoi valmistaa ovia ja ikkunoita. Niitä tarvittiin ja osaavia miehiä oli saatavilla. Kiirettä riitti useita vuosia, ja lapset saivat kasvaa kauniissa Hämeessä.

Kun markkinat hiljenivät, tuli aika muuttaa Helsinkiin. Kaksi vanhinta lasta olivat jo opiskelleet yliopistossa. Mieheni toimi vakuutusyhtiössä piiritarkastajana, myöhemmin piiripäällikkönä, minä opettajana. Nuoremmat lapset jatkoivat koulunkäyntiään Helsingissä.

”Lapset katsoivat minua kuin vierasta”

Maalla asuessamme minulla ei ollut oman alani töitä saatavilla. Yritin kotoa käsin käydä kauempanakin työssä. Lapset olivat vielä pieniä. Iltaisin kotiin palatessani lapset katsoivat minua kuin vierasta. Eivät oikein enää tunnistanee. Siksi lopetin.

Uusi ura urkeni yllättäen. Myöhään yhtenä iltana soi ovikello. Läheisen kansakoulun johtajaopettaja kertoi, että alakoulun opettaja oli sairastunut. Huomenna tarvittaisiin, ei täällä ole muita mahdollisia.”

Tuntui, että olisin kaivoon hypännyt. Ei harjoittelumahdollisuutta, ei edes paikkoihin tutustumista. Aamulla olin luokan edessä ja 6-vuotias nuorimmaiseni istui etupulpetissa. En voinut häntä tyhjäan kotiinkaan jättää. Siitä se alkoi.

Ensin muutama päivä, sitten heti uudelleen, nyt koko kevät. Syksyllä minua kehoitettiin hakemaan avointa tuntiopettajan tointa kirkonkylän yhteiskoulussa viiden kilometrin päässä. Siellä opetin mm. luonnontieteitä, matematiikkaa, uskontoa, historiaa ja kuvaamataitoa, kunnes muutin kahden nuorimman kanssa Helsinkiin, jossa isä ja kaksi vanhinta jo olivat.

Helsingissä opetin matematiikkaa Helsingin lyseossa eli Ressussa, ensimmäisenä vuotena myös Kustaa Vaasan iltaoppikoulussa.

1970-luvulla uutta matematiikkaa

Kesät opiskelin. Suoritin kasvatustieteen arvosanan ja Kouluhallituksen kouluttamana opiskelin ”uutta matematiikkaa”, jota aloitettiin kaikissa kouluissa.

Helsingin siirtyessä peruskouluun lähdin eläkkeelle vuonna 1977.

Pidin työstäni, oppilaistani ja kouluistani. Luokat olivat suuria (usein yli 40 oppilasta), kouluviikot 6-päiväisiä ja vapaista viikonlopuista ei uneksittukaan.

Työtä oli paljon ja koepaperiniput mahtavia, mutta työ oli elävää ja innostavaa. Sen tuloksia sai koko ajan seurata.

Omat lapset olivat Ullan ylpeyden aihe

Omat lapset opiskelivat ja valmistuivat. Outi filosofian kandidaatiksi ja Juha luonnontieteiden kandidaatiksi. Outi oli lukion jälkeen vuoden AFS-stipendiaattina Yhdysvalloissa.

Nuoremmat lapset kävivät ensin koulunsa, menivät yliopistoon ja valmistuivat, Sari ja Terho kumpikin humanististen tieteiden kandidaatiksi. Kukin vuorollaan lapset lähtivät kotoa. Koti hiljjeni.

En sentään kokonaan jättänyt töitä. Minua pyydettiin Autopataljoonan sotilaskotiin Taitavahdessa ”vihreäksi sisareksi”. Siellä hoidin vuoroja muutaman vuoden aikana.

Lisäksi mummia ja vaaria kaivattiin lastenlasten perään katsojina ja viihdyttäjänakin. (Ote Ullan muistelmista päättyy tähän.)

Terhon kirjoittama täydennys: loppuvuodet

Ulla piti yhteyttä lapsiinsa ja nämä häneen. Outi matkusti opettajan lomillaan perheineen Ullan luokse Muhokselta. Maalle Pälkäneelle kokoonnuttiin juhannuksiksi.

Lasten ja lastenlasten kanssa Ulla ja Yrjö matkustelivat kesäisin Juhan pikkubussilla maisemia katsomassa mm. Jäämeren rannalle Norjaan ja keskiyön aurinkoa ihailemaan Aavasaksalle. Näillä matkoilla poikettiin myös yöpymässä Outin luona Muhoksella.

Terho asui puolisoineen lähimpänä äidin töölöläiskotia. Juha tuli joka viikonloppu Keski-Suomesta autolla ja vei äitiä ostoskeskuksiin, syömään ja katsomaan pääkaupunkiseutua.

Ulla tarjosi lapsilleen päivällisiä tai vei Terhoa ja hänen Kirsi-vaimoan ulos syömään. Äiti piti itseään kunnossa kävelyillä. Kuntopyörä kotona oli hänellä ahkerassa käytössä.

Joulut vietettiin Sarin perheen luona Es-

poossa melkein koko perheen voimin. Puuttui vain Outi, joka asui kauimpana eikä osallistunut näihin jouluihin. Ullan puoliso Yrjö vietti 1990-luvulta alkaen osan ajastaan eläkkeellä maaseutukodissa Pälkäneellä. Siellä oli pientä remontoitavaa ja polttopuiden tekemistä.

Yrjö oli viimeisen vuotensa palvelukodissa, jossa kaatui ja satutti itsensä. Hän oli sairaalahoitossa kahden kuukauden ajan ja menehtyi Runebergin päivänä 5.3.2003. Hän olisi täyttänyt 90 toukokuussa 2003.

Outi kuoli 2005 sairastuttuaan vaikeasti, mikä järkytti kaikkia, mutta erityisesti äitiä.

Ulla Nikulainen täytti 90 lokakuussa 2006. Hän joutui pian sen jälkeen tapaturmaan ja vietti viimeiset kuukautensa sairaalassa. Ulla menehtyi hyvästä hoidosta huolimatta keuhkokuumeeseen Viattomien lasten päivänä 28.12.2006.

Lähde: Naismetsänhoitajat ry:n kirja, johon koottiin 1994 Suomen ensimmäisten naispuolisten metsänhoitajien omat muistelmatekstit. Lyhentänyt Ulla Nikulainen vanhempi poika Juha Nikulainen. Väliotsikot: Lauri Kotilainen.

Hyytiälä oli Helsingin Yliopiston metsätieteellinen kenttäasema Juupajoella. Ulla K. Kotilainen oli 1939 ainoa nainen Hyytiälän miesseurassa, tässä kolmas oikealta.

TURVALLISUUS & RISKIENHALLINTA

Yritysturvallisuuden ja yhteiskunnan turvallisuuden asiantuntijalehti

Lehden vahvoja osaamisalueita ovat:

- Turvallisuustekniikka: videovalvonta, rikosilmoitinjärjestelmät, kulunvalvonta, paloilmoittimet, lukitus ja muu turvallisuustekniikka.
- Kyberturvallisuus.
- Palvelut: vartiointi, hälytyskeskukset, yleisötapahtumien järjestäminen, etävalvonta, etähuolto.
- Palo- ja pelastusturvallisuus, riskienhallinta, turvallisuusjohtaminen, kriisinhallinta, ympäristöturvallisuus, työsuojelu ja paljon muuta.

Tutustu!

<https://www.turvallisuus.com>

Kuusankoskelainen Esa Kotilainen soitti Kouvolan harmonikalla upeaa musiikkia sukkokokouksessamme. Hyvä Kymenlaakso!

Suomen arvostetuin kosketinsoittaja?

Esa Kotilainen – edelläkävijä

Taitava harmonikkamuusikko Kuopion vuosikokouksessa oli Esa Kotilainen. 73-vuotta nuori Esa on säveltänyt ja julkaissut satoja kappaleita ja kymmenen omaa sooloalbumia. Entä muuta?

Esa Kotilainen soitti kosketinsoittimia 1970-luvulla kuuluisissa Wigwam- ja Tasavallan Presidentti -yhtyeissä. Hän julkaisi ensimmäisen oman sooloalbuminsa vuonna 1977. Nyt sooloalbumeita on ”ainakin” kymmenen.

Pikkupoikana Esa otti yksityistunteja Kuusankoskella 1950-luvulla. Opettajan 3,5 markan tuntipalkkio oli isälle iso, joten hän sanoi: ”Osaat jo soittaa, lopeta tunnit.”

”Osasin yhden valssin”, Esa sanoo.

Kuusankosken Harmonikkakerho perustettiin 1958. 12-vuotias Esa sattui paikalle, perustajajäseneksi. Taannoin hän veti kerhon orkesteria 10 vuotta.

Esan hengästyttävä ura muusikkona

1960-luvulla Esa aloitti tangoilla ja valsseilla. Seurasi Tamara Lundin yhtye, Dannyn kesäshow, sitten muita. Ja 1970-luvulla Suomen kuuluisimmissa proge-yhtyeissä Tasavallan Presidentissä ja Wigwamissa.

Kirjoittajan kommentti: Puhun ”progesita”, koska koko nimi ”progresiivinen rock” vie harhaan. Ei proge ole ”vain” rokkia. Se on sinfonista runoa, kehittelevää, viipyilevää, erikoisia soittimia viljelevää. Kaunista, melodista, kiireetöntä.

Esa jatkoi Hectorin, Kirkan ja monen muun albumeilla. Lillehammerin talvio-

lympialaisten avajaisissa 1994 Esa esiintyi yhdessä Nils-Aslak Valkeapään ja Paroni Paakkunaisen kanssa suorassa lähetyksessä yli miljardille kuulijalle.

Suomen tunnetuin Mellotron-mies

Esa Kotilainen on tunnettu utojen kosketinsoittimen, varsinkin Mellotronin soittajana.

Mellotron on syntetisaattori ajalta jolloin syntikoita ei ollut, 60-luvulta. Siinä on magneettinauhan pätkille äänitetty oikeilla soittimilla kontrabassoja, alttoviuluja, viuluja ja muita soittimia.

Esa oli joskus kanta-aliupseerina Kuopion

Rissalassa, lentokonemekaanikkona. Hän osasi siksi säätää vaikeita soittimia. Kuukaan muu ei osannut pitää vireessä Mellotronia, paitsi Esa. Hänestä tuli sen virtuoosi.

”Mellotronissa on näppäinten alla leveitä tietokonenauvoja. Kun puista pianomaista kosketinta painaa, nauha sen alla kelautuu rullien ja äänipäiden kautta säiliöön ja nauhalle tallennettu ääni soi. Kun kosketinta nostaa, nauha kelautuu nopeasti takaisin”, Esa kertoo.

”Viulistit soittivat nauhoille eri äänet vähän falskisti. Vaan sehän on se Mellotronin persoonallisuus! Oli myös huilun ääniä, erilaisia kuoroja ja muuta, mutta äänten vaihto vaati kehikon vaihtamisen. Se kesti pari – kolme minuuttia, kuten joskus tein Hectorin keikalla”, Esa muistelee.

Vanha tehdas ja kalkkikaivos

Esa Kotilainen on huikean luova säveltäjä ja musiikkituottaja. Naapurissa lakkautetun Kuusankosken tehtaan tyhjä hallit hän hyödynsi taannoin konserttisalina. Syntyi tehtaan äänillä höystetty levy ”Soiva tehdas”.

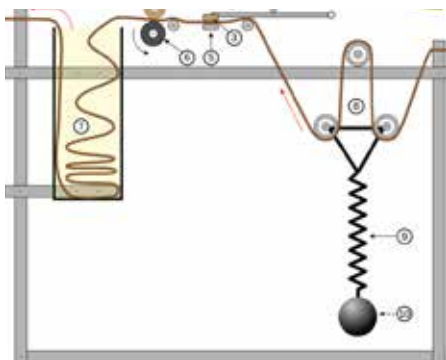
Levy ”Jään alainen II” syntyi hydrofonilla äänitettynä järven jään alta. Levyn akustiikka on monikanava-keinopää-äänitys Lohjan Tytyrin kaivoksesta, 80 metrin syvyydestä. Ja musiikki on aitoa Kotilaista.

Esan tuorein, avaruusaiheinen levy ”Tellus” julkistettiin konsertissa Tempeliahion kirkossa elokuussa. Kysyn, montako sävellystä hän on tehnyt.

”Ei aavistustakaan. Tekijänoikeustoimisto Teosto tietää niistä ehkä kymmenesosan...”

Lopuksi Esa vihjaisee: ”Muuten, Wigwam- ja Tasavallan Presidentti -yhdytetyet taitavat taas esiintyä.” Pelkään, että Esa on taas sekaantumassa asiaan, samoin tulevaan Hectorin kiertueeseenkin.

LAURI KOTILAINEN

1960-luvun ihme Mellotron soitti kosketinta painaen seitsemän sekunnin ääninauhan pätkiltä orkesterin kaikkia soittimia, kuorolaulua ja kaikkea muuta.

A I K A V I E R I I

Kivijärven Kotilaisia 61 vuoden välein

Kivijärven Kotilaisia kesällä 1958 Kivijärven Hiekka-aholla. Takana toinen vasemmalta Inkeri Kotilainen, edessä pojat Heikki Kotilainen ja Aarre Kotilainen, takana oikealla Juhani Enberg (äiti Kotilaisia) ja hänen vieressään Eino Kotilainen.

Samat henkilöt tapasivat Ypäjällä 26.8.2019 Inkeri (Kotilainen) ja Kalervo Hossin luona. Muisteltiin vanhoja aikoja, mm. Juhaniin pyöräilyä Liedosta Kivijärvelle, Saarijärven juhannuskisoja ja nuotantavetoa, johon myös Juhani sai 14-vuotiaana osallistua. Monia hauskoja tapahtumia tuli mieleen. Kuvassa takana vas. Heikki, Eino ja Juhani, edessä Inkeri ja Aarre.

Kunniavieras Nurmeksen vuosikokouksessamme 1972 oli ”Ameriikan Samuli”, eli eläköitynyt autojen muotoilija Samuel I. Kotilainen Milwaukeeesta, Wisconsinista. (Hänen lapsenlapsiaan esittelimme edellisessä lehdessämme.)

Nurmeksen kokouksessa 1972. Keskellä varapuheenjohtajamme Riitta Kotilainen. Vasemmalla on Riitan sisar Leena, nykyään Sipola, ja oikealla äiti Toini Kotilainen. Pastori Leena Sipola on pitänyt sukukokouksissamme puheita sankarihautoilla. Hän saarnasi Heinäveden kirkossa sukukokoussunnuntaina.

Missä on Kivijärvi, monen Kotilaisen koti? Himonkoskea esittävä, Kivijärvellä lähtöleimattu kortti Helmille Geneveen vuodelta 1911 paljastaa: ”Tämä kaunis paikka on lähellä pohjoisnapaa...” Postimerkki maksoi neljä kopeekkaa. Juhani Enbergin kokoelmasta.

Pielisjärven Kotilaiset muistelivat Kirstiä sukumuseolla

Pielisjärven Kotilaisten Sukumuseoyhdistys ry:n toiminta kesällä 2019 alkoi kahden päivän suursiivouksella kesäkuun alkupäivinä. Puhdasta tuli Anna-Kaarina ja Seppo Pirttiniemen ja suvun pitkäaikaisen puuhanaisen Eila Haapalaisen toimesta. Juha Kotilainen siisti piha-alueen. Museo oli valmis ottamaan vierailijat vastaan.

Museoyhdistyksen johtokunta piti vuotuisen kokouksensa 14.7.2019. Pakollisten asioiden käsittelyn lisäksi pohdittiin keinoja museokiinteistön ylläpitoon tarvittavien varojen lisäämiseksi.

Lauantaina 27.7. sukumuseolla vietettiin viime vuonna 94-vuotiaana keskuudestamme poistuneen Kirsti Elon muistokahvitilaisuus. Kahvin lomassa muistelimme Kirstiä museoyhdistyksen perustajana ja museorakennushankkeen toteuttajana. Katselimme valokuva-albumia ja Kirstille myönnettyä Suomen Valkoisen Ruusun Ritarikunnan 1 luokan mitalia.

Lopuksi laulettiin yhdessä Kotilaisten tapaan. Tilaisuudessa luovutettiin museolle Kirsti Elon muotokuva. Paikalla oli 18 sukulaista.

Kesän aikana kävi runsaasti vierailijoita tutustumassa museoon. Kaukaisimmat vieraat tulivat Tukholmasta ja Ahvenanmaalta.

Anneli Wallenius, Anna-Kaarina Pirttiniemi ja Dora Edin lauloivat museolla Kirsti Elon muistokahveilla.

ANNELI WALLENIOUS

Maassa, vedessä ja vetten päällä. Vuodesta 1976.

VESIHUOLTOTEKNIikka
KOTILAINEN OY

Vesihuolto | Infra | vht.fi

Ellei vastaanottajaa tavoiteta,
palautetaan osoitteella:
Kotilaisten Sukuseura ry
Lauri Kotilainen
Karnaistenkatu 43 C 45
08100 LOHJA

Tervetuloa

kaikki Kotilaisten sukua olevat
perinteisiin pääkaupunki-seudun Kotilaisten järjestämiin

PIKKUJOULUIHIN

lauantaina 23.11.2019 klo 18.00–22.00

Juhlapaikka on tällä kertaa ihan Helsingin keskustassa:

RAVINTOLA LA FAMIGLIA

Keskuskatu 3, Helsinki

(Kivenheitto rautatieasemalta, parkkitilaa lähellä esimerkiksi Elielissä Asema-aukion alla ja Forumin tai Kampin pysäköintihallissa.)

Laulellaan joululauluja,
spontaaneja esityksiä toivotaan

Arpajaiset, voittoja toivotaan

Tuo pieni paketti, mikäli toivot
jotain Pukin pussista

Tarjolla TALVI-MENU italialaiseen
tapaan. Tarjoilun hinta 40 euroa
aikuisilta, 15 euroa lapsilta

Alkupalat: Antipasti-vati
Pääruokavaihtoehdot: Paahdettua siikaa, punajuuri-
risottoa, broccolinia tai
Naudan sisäfilettä, marsalakastiketta, broccolinia
ja permesaanikroketteja
Jälkiruoka: Suklaamoussea ja pistaasijäätelöä

Ilmoittautumiset toivotaan 14.11. 2019 mennessä Oili Reinikaiselle
045 353 1947 tai 040 8369670 tai oilikainen@hukassa.com

Lämpimästi tervetuloa kaikki sukulaiset!